

Adam ja Eeva. Eriään ruotsalaisen taitelijan veistos.

Adam ja Eeva

Kirj. Hilja Pärssinen

Meidän päiviemme Adam ja Eeva eivät ole koskaan nähneet paratiisia. Ja kuitenkin kevään taivaan iloisesti maata katessa, eteläisten tuulten lämmintä huokuessa, kulkevat he kylän kujasia tai tummenneitten talojen reunustamia kaupunkilaiskatuja ja uneksivat paratiisista.

He ovat nuoria. Sydämensä sykkii niin kiihkeästi, silmissään tuikkii aivan kuin aamunkoin välkettä. Vaaleat kutrit varjostavat vapaasti ohimojaan ja koko olennessa on kuin jotain odotuksesta jännittynyttä.

Adam on varhaiskypsynyt nuorukainen ja Eevassa heijastuvat puoleksi tytön, puoleksi naisen mielen tilat, samalla kuin hänen liikuntonsa on sulavaa ja olentonsa hienostunut kuin taitelijan taltan viimeistelemä.

Heillä ei ole paratiisia, vain kova todellisuuden maaperä, ohdakkeita ja orjantappuroita kasvava kuuluu heille.

Ja kuitenkin heidän sielunsa kätkevät Edenin kuvaa kuin salaista kalleutta.

Kuiskien puhuvat he siitä toisilleen:

— Miten hurmaavat sen kuk-

kaiskummut ja vihannat nurmikot!

— Kuinka tuntuu hyvältä juostessa paljain jaloin sen ruohotanhueita.

— Ylväät ja värikkäät ovat Edenin puut, lauhkean tuulen huojutellessa niitten lehviä.

— Hopealta välähtävät siellä virtojen laineet solistessaan kepeästi uomiaan pitkin.

— Korkealta kajahtaa lintujen laulelo. — Hyvä, hyvä täällä on ihmisen olla ja armastaan lempiä.

— Adam, kun katselen sinun silmiesi syvyyksiin, usk on minä Edeniimme — virkkaa Eeva uinaileva ilme kasvoillaan.

— Ja kun sinä nojaat olkapäähäni, tiedän minä, että meitä varten on olemassa Edeni, vastaa Adam. Meidän tulee vain se saavuttaa. Meidän tulee alati tähystää sen kuvaa sielumme syvyydessä ja taistella ja tehdä työtä, että sen portit meille aukenevat.

— Miten luja sinä olet, miten miehekäs. — Ja kun Eeva painaa kätensä Adamin käteen, niin tuntuu hänestä, että matka Edeniin on niin lyhyt — että he kohta ovat sen portilla.

— — —
Meidän aikamme Adam ja Eeva eivät ole tulleet ihmeen kautta maailmaan. Sentähden on heillä takanansa lapsuuden aika — ei mikään huoleton, päivänpaisteinen, vaan köyhyyden kolkontama.

Aikaisin on heidän täytynyt hakea tiensä maailmaan — vaivaloinen, vastuksellinen ura kulkea.

Ja nyt, kun heidän kaipaustensa korkein lento on tavannut vastakaikunsa toistensa sydämissä, nyt kasvaa heille aivan-

kuin siivet, joilla tahtovat lentää Edenin portille ja sivuuttaa Rahan-Kerubiinin, joka välkkyvällä miekallaan sisäänpääsyn autuuteen sulkee.

— — —

Näissä unelmissa kulkivat meidän päiviemme Adam ja Eeva.

Adam raatoi päivin rikasten töissä ja Eeva oli orjapiikana parempiosaisilla. Mutta he olivat niin nuoria ja keväät oli hurmaavan ihana; sekä kun he sunnuntai-hetkinään tapasivat toisensa puistikossa, pikkulinnut visersivät niin riemuisan helkkyvästi, että he eivät saattaneet ajatuksissaan pysähtyä julmaan todellisuuteen. He tunsivat, että heidän täytyi saada uneksia ja lentää ajatuksissaan onnen autuaille maille.

Kyllähän he sitten illoin, kun sellaisten taivaallisten retkeilyjen jälkeen palasivat asuntolokeroihinsa paneutuen yksinkertaisille vuoteilleen arkipäiväisessä, köyhässä ympäristössä, tunsivat itsensä raukoiksi ja aivankuin sammuviksi, mutta uusi aamu toi tutta elämää sieluun ja uusi rakkaimman kohtaaminen loihti taasen esiin hänen hurmauksen.

Ja niin kulkivat he sen kevään ja kesän.

Syksyllä sitten Adam ja Eeva asettuivat yhteen asumaan. Heidän tuli nyt tästä lähtien jakaa keskenään elämän ankara arkipäiväisyys ja ennen kaikkea kestää kovaa olemisen taistelua.

Kaikki muuttui. Eden etään-tyi toiveitten katseelta näkymättömiin ja nyt oli enää kysymys siitä, että sai vain elää — elää tässä köyhyydessä, joutumatta heiteteksi yhteiskunnan hylkyjen kurjaan joukkoon.

Näm kului aika vuodesta toiseen. — —

Kovin ovat Adam ja Eeva muuttuneet, niin että heitä on vaikea tuntea, kun heidät tapaa ohkaisesti puettuina harhailemassa kylän kujasia tai kaupungin katuja.

Tukan suortuvat ovat oijeneet, kelmeys kuvastuu poskipäiltä. Adamin rinta on sisäänpainunut, ja Eevan askeleet laahustavat, kun hän raataa kantamuksiaan. Raukein katsein silmäilevät he pienokaisiaan, elämän varjopuolelle syntyneitä.

Maa, taivas ja kaikki mitä hei-

dän ympärillään on, näyttävät totisilta, uhkamielisen synkiltä. Ja he kävelevät kuin peläten ajettuina kauas unelmiensa Eedenistä.

Poispäin paratiisista vaeltavat Adam ja Eeva raskain askelin ja masentunein mielin.

Kun taasen pitkien talvien perästä saapuu kevätajat ja linnut helkyttelevät puistojen puissa, eivät he enää näiden laulua kuule. Eivät toisilleen hymyillen autereisista kauneuksista kuiskaile vaan tuijottavat tyhjyyteen ja mykistyen tuntevat vajoavansa. —

Taivas ja helvetti

Vastoin luuloansa ihmisparka
löytää maastakin voi taivahansa.
Joskus orvollekin onnensarka
kukan kasvattaa voi kauneimpansa

Mutt' ei taivasta oo helvetittä,
rinnan löytyvät ne kumpaisetki.
Orvon autuus myös ei kyynelittä,
— sellainenhan elämän on retki.

Taivas orvon onpi kukassansa,
sille veisaapi hän enkelvirret.
Helvetti taas pelko: taivahansa
kenties jäähdyttävät elon kirret.

Jussi Raitio.

